

Samenvatting van de preek over zondag 33, vraag en antwoord 90 van de Heidelbergse catechismus

Lezen: Colossenzen 3 : 1 – 17

We hebben het nog steeds over de echte bekering, die twee dingen omvat: de afsterving van de oude mens en de opstanding van de nieuwe mens. Het tweede komt nu aan de orde.

Thema: *de opstanding van de nieuwe mens*

1. Leven in de vreugde

Wie is nu die nieuwe mens? De Bijbel spreekt altijd over de oude en de nieuwe mens in relatie tot Adam en Christus. Zie Romeinen 5 : 12-21: Adam met allen die bij hem horen (heel de mensheid) en Christus met allen die bij Hem horen (alle gelovigen). In Jezus' dood is de oude mens en ik in Hem begraven. En in Zijn opstanding is de nieuwe mens opgestaan en ik met Hem. De oude mens is dus Adam en wat wij in hem geworden zijn; de nieuwe mens is Christus en wat wij door het geloof in Hem geworden zijn.

Wat is dat geloof nodig. Dan neemt de Geest ons mee naar Golgotha en naar de hof van Jozef van Arimathea: 'daar bent u (gelovige) gestorven en begraven èn opgestaan'.

'Ja, maar de praktijk....' Luister naar Rom. 6:11. In de praktijk heb ik maar één ding te doen: leven uit het volkomen werk van Christus.

Omdat de oude mens met Hem gedood *is*, moet hij ook gedood *worden*. En omdat de nieuwe mens met Hem *is* opgestaan, daarom *staat* hij ook op, door het geloof. Colossenzen 3: het beeld van het afleggen en aandoen van kleding. Dit vormt de basis voor het geloofsleven! Dan zullen we minder heen en weer geslingerd worden, maar hoe langer hoe meer een vaste gang ontvangen in Christus.

De opstanding van de nieuwe mens: zie Ezechiël 37:12 en Efeze 5:14.

Opstaan tot de vreugde! Dat is de heerlijke keerzijde van de afsterving van de oude mens. Tegenover de beleving van de zonde de beleving van de genade; tegenover droefheid naar God vreugde in God; tegenover haten en ontvluchten van de zonde een lust en liefde om naar Gods wil te leven. Nu eens het een, dan het ander; vaak dichtbij elkaar.

Het geheim? Het is een blijdschap *in de Heere*.

Dat is anders dan de voorbijgaande blijdschap van een ongelovige (zie bijv. Amos 6:13).

Vreugde in God, want je bent teruggebracht in de gemeenschap met God.

Een vreugde in God *door Christus*. Hoe dichter bij Hem, hoe dieper kennis van Gods goedheid en genade. Christus verklaart ons immers Gods hart: vol van eeuwige liefde.

De Heere Jezus dankte ervoor: Mattheüs 11:25 en 26.

Vreugde door Christus, want Hij verzoende mijn schuld. Wat een vreugde als je mag zien hoe op Golgotha de zon van Gods liefde door de wolken van Gods toorn heen breekt om Jezus' wil. Daar ontstaat het begin van de eeuwige vreugde!

Dat kan zich overigens verschillend uiten, waarin karakter en volksaard een rol spelen. Het gaat om een *hartelijke* vreugde.

Die vreugde is zelfs niet van de omstandigheden afhankelijk – zie bijv. Habakuk 3:17 en 18.

Ze is ook meer dan levensvreugde of arbeidsvreugde. Het is een vreugde, niet alleen over de gáven van God, maar in Hem Zelf.

Hoe kom ik eraan? Ze is vrucht van de Geest (Gal. 5:22). Die Geest werkt door het Woord. Dan krijg ik dus ook vreugde in het Woord (Psalm 119:62), in de prediking, in het zingen, in het gebed.

Kunt u zover nog niet komen in deze vreugde? Zie de aansporing in Dordtse Leerregels I,16.

Moet u eerlijk zeggen: het was er eerder wel, maar ik ben het kwijt? Onderzoek uzelf voor Gods aangezicht. Zijn er concrete zonden waardoor de vreugde is weggeëbd? Belijd het en vraag met David: 'Geef mij de vreugde over Uw heil terug'(Psalm 51:14).

Deze blijdschap is hier nog niet volkomen, maar laat zich ook niet meer onderdrukken. De Heere zal het ook in dit opzicht voor mij voltooien (Psalm 138:8).

2. leven in de liefde

De opstanding van de nieuwe mens houdt ook in: 'een lust en liefde om naar de wil van God in alle goede werken te leven'.

Gehoorzaamheid, niet uit dwang of angst, maar uit liefde. Daarin gaat de gelovige het beeld van Christus vertonen, Die de wil van Zijn Vader uit enkel liefde deed.

'Zij die naar de Geest zijn (in het spoor van de Geest getrokken zijn) bedenken de dingen van de Geest' (Rom. 8:5).

Dan doe je Gods geboden niet om iets bij God te verdienen, maar omdat er een vuur van liefde en verlangen in je hart brandt om in alle goede werken te wandelen (let op dat woord 'wandelen': ontspannen!).

In *alle* goede werken. Niet selecteren.

Een christen voelt zich bij Gods geboden thuis, zoals een vis zijn element vindt in het water (zie ook Rom. 7:22).

Zeker, er is nog traagheid en terugvallen. Maar toch! Wie met Christus leeft, mag toch zeggen: het (Hij!) is mijn lust en mijn leven geworden.

Totdat de dag aanbreekt dat we Zijn wil volkomen doen en onze blijdschap ten top stijgt.

Enkele vragen voor persoonlijke of gemeenschappelijke bezinning

1. Kan iemand die echt christen is, zeggen over de vreugde: 'Daar ben ik niet zo'n type voor'? Waarom wel/niet?
2. Als u van harte in de Heiland gelooft, maakt u dan vaak in gedachten de gang naar Golgotha en de hof van Jozef van Arimathea (kruis en opstanding)? Hebt u in dit opzicht iets uit deze preek geleerd of misschien een manco in uw geloofsleven ontdekt?
3. Onder welke omstandigheden beleefden Paulus en Silas de blijdschap in de Heere in Handelingen 16:23-25? Wat mogen we daaruit leren?
4. Waarom richt de liefde van een christen zich ook op Gods geboden? Is de liefde de vervanging van de wet?

Voor de kinderen:

wat doet een vis het liefste? En wat doet een christen het liefste?

Vind jij Gods geboden maar lastig, of ben je er juist blij mee? Waarom?